

החלטה בערר לפי סעיף 16 לחוק להסדרת הפיקוח על כלבים, התשס"ג - 2002

שהוגש על ידי העוררת-גב' [REDACTED] בעניין החלטת ד"ר אופירה מויאל, רופאה וטרנירית עירונית בהוד השרון, מיום 19.02.09, לקבוע כי כלבה של העוררת, שנתפס מידיה, לא יוחזר לידיה.

ביום 12.03.09 קיימתי במשרדי שימוע לצדדים הנוגעים בדבר, שמעתי את דבריהם של העוררת וחברתה [REDACTED], של הוטרנירית העירונית ד"ר אופירה מויאל, של פקח עיריית הוד השרון, מר יוסי דומברוביצקי, ושל משפחת [REDACTED], שכלבה הותקף על ידי כלבה של העוררת ומת כתוצאה מכך.

לאחר ששמעתי את הצדדים, עיינתי במסמכים שהוגשו לי ושקלתי את השיקולים הנוגעים לעניין ובכלל זה הסכנה לביטחון הציבור, לבריאותו ולשלומו, החובה לקיים את הוראות החוק, ואת נסיבותיו המיוחדות של מקרה זה, החלטתי **שלא להתערב בהחלטתה של ד"ר מויאל.**

ואלו נימוקי החלטתי:

העוררת היא הבעלים של כלב כבן שנתיים מגזע פיתבול, מסי שבב [REDACTED], בשם [REDACTED] (להלן – הכלב). המדובר בכלב המוגדר ככלב השייך לגזע מסוכן לפי החוק להסדרת הפיקוח על כלבים, התשס"ג – 2002 (להלן – החוק).

העוררת מחזיקה בכלב מזה שנה וחצי. העוררת מעולם לא קיבלה רשיון להחזקת הכלב כנדרש לפי תקנה 2 לתקנות להסדרת הפיקוח על כלבים, תשס"ה – 2005 ולפי תקנה 3 לתקנות להסדרת הפיקוח על כלבים (יבוא והחזקה של כלבים מסוכנים), התשס"ה – 2005 (להלן- תקנות הכלבים המסוכנים).

העוררת לא דאגה לבצע ניתוח סירוס בכלב, כנדרש על פי תקנה 6 לתקנות הכלבים המסוכנים וגם לא קיבלה היתר בכתב להחזיקו מבלי שסורס כנדרש בתקנה 6א לתקנות הנ"ל.

העוררת לא גידרה ונעלה את החצר בה הוחזק הכלב באופן שימנע מהכלב אפשרות לצאת ממנה, כנדרש בתקנה 4 לתקנות הכלבים המסוכנים. כתוצאה מכך, ביום 14.02.09, תקף הכלב למוות כלב מסוג פודל השייך למשפחת [REDACTED], בנוסף ובסמוך למקום האירוע, וע"פ תצהיר שהגישה ד"ר מויאל החתום על ידו של מר [REDACTED], נשך הכלב את מר [REDACTED] ברגל ימין בעת שרכב על אופניו באיזור, לאחר קרות האירוע פנה מר [REDACTED] לקבלת טיפול רפואי במרפאת מר"מ ברמת השרון, קיבל חיסון טטנוס וחיטוי.

בעת אירוע הנשיכה נמצא הכלב ברשות הרבים, ולא היה מוחזק ברצועה בידי אדם המסוגל לשלוט בו, כנדרש לפי סעיף 11 לחוק.

ד"ר מויאל החליטה ביום 19.02.09 לתפוס את הכלב מידי העוררת ולא להחזירו לידיה, ומנתה במכתבה את הסיבות שעל פיהן נתנה את החלטתה, לפיהם הכלב שוטט ללא בעלים, ללא רשיון החזקה עירוני, ללא חיסון כלבת ובניגוד להוראות סעיף 2 ו- 11 לחוק. זאת בשל הפרות החוק שתוארו לעיל ומכיוון שלדעתה הכלב מהווה סכנה לביטחון הציבור והיה מוחזק על ידי העוררת מבלי שהיה קשור ברצועה וללא שליטה של העוררת באופן שאיפשר פגיעה שלו באחרים. על החלטה זו עררה העוררת בפניי, לפי סעיף 16(א) לחוק.

בדיון טענה ד"ר מויאל, שברשות העוררת עוד מספר כלבים ביניהם כלבה מסוג רוטוויילר, שגם היא מוגדרת בחוק כשייכת לגזע מסוכן, אשר אינה מעוקרת. עוד הוסיפה ואמרה שחצר הבית אינה מוגדרת לפי דרישות החוק ויציאת הכלבים לשטחים הציבוריים נעשית ללא קושי, דרך הפרצות הקיימות בגדר. עוד טוענת ד"ר מויאל שבעבר היה בבעלות העוררת כלב מסוג דוברמן שנשך אנשים בשלוש הזדמנויות שונות. לדעתה, העוררת לא מגלה אחריות לגבי אופן החזקת כלביה, לא דואגת לגדר את החצר, וזאת למרות פניות רבות שקיבלה בעניין.

ד"ר מויאל ציינה ששכניה של העוררת, מתלוננים על העובדה שכלביה מסתובבים באופן חופשי בשכונה ללא שום פיקוח מצידה, ותוך הטלת אימה על שלומם של אנשי וילדי השכונה. ד"ר מויאל, טענה שנמצאה משפחה, המתגוררת מחוץ לתחומי העיר הוד השרון, שביקשה לאמץ את הכלב ומבקשת להעבירו לידם.

פקח העירייה, מר יוסי דומברובצקי, סיפר כי הגיע למקום האירוע בעקבות קבלת תלונה במוקד העירוני, ומצא את כלב הפודל שנשדך והומת, מוטל בשטח ציבורי. עוד מסר שבית העוררת נמצא בקרבת פארק ציבורי וקיים חשש ממשי להימצאות בעלי חיים החולים במחלת הכלבת, דבר המגביר את הסיכון להידבקות כלבים משוטטים, שאינם מחוסנים, דוגמת כלבה של העוררת. בנוסף, מביקור שעשה באותו היום, בבית העוררת, הבחין שקיימת גדר, אך גם לטענתו קיימות פרצות בגדר שמאפשרות יציאה חופשית של הכלבים לשטחים ציבוריים.

העוררת, [REDACTED], טענה שביום האירוע, לא נכחה בבית ונדע לה על המקרה דרך אחיה. לדבריה, הכלב נמצא אצלה כשנה וחצי, גידלה אותו מאז היותו גור ואף ציינה שגדל עם חתולים, דבר שלטענתה אמור להצביע על אופיו הטוב והנינוח. העוררת מציינת בדבריה את מצבה הכלכלי הקשה, את היותה אם חד הורית, מטפלת באביה החולה, ומנמקת שסיבת אי חיסון הכלב נובעת עקב המצב הכלכלי. העוררת, מבטיחה לקיים את דרישות החוק בעניין החזקת כלב מסוכן, גידור החצר בצורה שתמנע את יציאת הכלבים שברשותה וביניהם הכלב התוקף והוצאת רישיון כחוק לאחר סירוס הכלב. העוררת התנצלה על מות כלב הפודל וביקשה להחזיר לידיה את כלבה.

בערר שהגישה העוררת, טענה שכלב הפודל, נכנס לחצרה ועל כן הותקף על ידי כלבה, שעשה זאת כדי להגן על הטרטוריה שלו. במהלך הדיון בפני, שמעתי את תיאור האירוע מפי בעל הכלב שהומת, מר [REDACTED] ורעייתו, משמיעת העדויות בדיון התקשיתי לקבל את טענת העוררת. מדבריו של מר [REDACTED] עולה כי כלבו לא נכנס לשטח החצר של העוררת, אלא כלבה של העוררת הוא שיצא ותקף את כלבו בשטח ציבורי.

התרשמתי שמדובר בכלב בוגר ותוקפני וספק בעיני אם העוררת מודעת לכל המשמעויות הכרוכות בהחזקת כלב שכזה ולאחריות המוטלת עליה כבעלים. בדיון לא התרשמתי מכך שהעוררת הבינה את החובות המוטלות עליה על פי החוק או שהפנימה לקח כלשהוא מהשתלשלות העניינים בעקבות אירוע הנשיכה.

בדיון בפני לא הוצגו חלופות לאי מתן הרשיון ושיש בהן כדי לאיין את מסוכנות הכלבה ולמזער את החשש להישנות אירוע הנשיכה. במצב דברים זה, ובעיקר נוכח התנהגותה של העוררת והעובדה שלא נראה שצפוי שינוי כלשהו בהתנהגותה, אינני סבור שחיובה של העוררת להחזיק את הכלב בתנאים שייקבעו ברשיון, יפחיתו את מסוכנותו של הכלב במידה הנדרשת על מנת להבטיח שלא תהיה פגיעה נוספת בשלום הציבור ובבטחונו.

אני סבור שבמקרים מסוג זה, אף אם מדובר בכלב מסוכן על פי טבעו, אין הכרח שהתוצאה תהיה המתת הכלב וניתן, בתנאים שנקבעו בתקנות להסדרת הפיקוח על כלבים (יבוא והחזקה של כלבים מסוכנים), תשס"ה-2004, להעביר את הכלב לידי אדם אחר שאישר הרופא הווטרינר העירוני.

ד"ר מויאל הצהירה בדיון בפני שבכוונתה להעביר את הכלב לידי אדם אחר. זה המקום להדגיש כי לפני מסירה כאמור, ובמיוחד של כלב מסוכן שנשדך, יש צורך למצות את האפשרות להעברתו למערכת הביטחון לפני החלטה על מסירתו לידי אדם פרטי.

בנסיבות העניין, התרשמתי שהחלטתה של ד"ר מויאל, לתפוס את הכלב ולהימנע מלתת לעוררת רישיון להחזקת הכלב היא סבירה, מבוססת על נימוקים מקצועיים ועצמאיים ואין מקום להתערב בה.

במצב דברים זה, בהתאם לסעיף 13(ד)(3) לחוק, על ד"ר מויאל להחליט כיצד לנהוג בכלב כאמור בסעיף 6(ה) לחוק.

ד"ר משה חיימוביץ
מנהל השירותים הווטרינריים

תאריך: